

[Rimstad.]

afhandling: Deres arbejde indeholder meget både godt og nyt. Desværre for Dem er det gode ikke nyt og det nye ikke godt.

Det, der her er godt, er den opstilling, der er en følge af den tidligere aftalte rammebevillingsordning, som er en god ordning, fordi den i større udstrækning kan åbne mulighed for at disponere ét sted sparede beløb over på andre områder. Jeg synes, man kan sige, at det finansministerielle cirkulære, som er optrykt i anmærkningerne, også er godt. Det giver vel gennemtænkte retningslinjer for, hvordan der skal disponeres efter indførelsen af rammeordningen.

Derimod synes jeg ikke om selve det budgetteringsprincip, som den højtærede finansminister øjensynlig hylder, at samle ønskesedler ind fra de enkelte ministerielle sektorer og sammenarbejde disse sedler til et budget ved at kappe en hæl hist og en tå her. Det må forflygtige ansvaret ved tilrettelæggelsen af arbejdet inden for de enkelte sektorer, hvor man langt snarere burde have en samlet økonomisk målsætning at gå ud fra.

Tilpasningen til en bestemt ramme foretages nok sikrere og rigtigere, jo tættere man sidder ved den, der har skoen på og ved, hvor den trykker. Rammebevillingsordningen imødekommer også på langt bedre måde de ønsker, der tidligere — ikke mindst fra mit partis side — er fremkommet med hensyn til en virkelig langtidsbudgettering. Det er da også med stor tilfredshed, at vi noterer, at den højtærede minister stiller en 3-årig budgetudarbejdelse i udsigt. En sådan budgettering må naturligvis hvile på udarbejdede investeringsprogrammer, og jeg skal i den forbindelse nævne, at vi med interesse har studeret det program for de offentlige investeringer op til 1970, som regeringen har ladet udarbejde. Vi kan naturligvis ikke være enige i en række af dette programs enkeltheder, men håber, der vil blive lejlighed til her i salen at diskutere det udarbejdede program. En sådan diskussion vil efter vor opfattelse være særdeles nyttig og muliggøres jo netop af det arbejde, der nu er gjort.

I det store og hele er der altså på disse områder fremskridt at notere, fremskridt i retning af forenklet budgetlægning, forbedret oversigt og mulighed for sikrere

dispositioner. Det er alt sammen godt, men det er som sagt ikke nyt. Tilrettelæggningen er jo begyndt adskilligt tidligere.

Ny er derimod den frimodighed, hvormed den højtærede finansminister erkender, at den reelle stigning i det samlede budget på 5 pct. taget efter ministerens ikke uvildige beregning langt overskrider den 3 pct.s produktionsstigning, der kan forventes i det kommende finansår. Denne frimodighed, som vi ikke kan undgå at betragte som en slags udfordring, kommer til udtryk i følgende sætninger i ministerens fremsættelsestale:

„Denne vækst i de offentlige udgifter er noget stærkere end den forøgelse, der kan ventes i den samlede produktion. Den må imidlertid vurderes i forhold til de behov for flere og bedre offentlige ydelser, som følger med et samfund i stærk udvikling. . .“

Det var altså ordene, og hvad er det så, der i virkeligheden her bliver sagt? Der bliver ganske simpelt sagt, at vi i vort samfund skal leve over evne; vi skal bruge mere, end vi yder, og så må vi altså håbe på, at en eller anden julemand på et eller andet tidspunkt vil udligne, hvad vi har haft af forbrug, der ikke var dækning for.

Under tidligere finanslovdebatter har jeg bebrejdet den højtærede finansministers forgænger, at den regering, han var medlem af, var en regering, der var ødsel med statens midler. Den tidligere finansminister tog mig dette meget unødigt op og ønskede bevis for min påstand. Hvis han ikke anså sine egne store udvidelser af statens budget for bevis nok, så har han i hvert fald nu hørt, hvad hans egen partifælle og efterfølger siger: vi skal leve over evne, for vi er et samfund i stærk udvikling.

Inden for mit parti er vi slet ikke enige med den højtærede finansminister, når han opfordrer os til at leve over evne. Vi synes tværtimod, at man skal sætte tæring efter næring, hvilket her vil sige at undlade et forbrug, hvad enten det er statsforbrug eller privatforbrug, når der ikke er dækning for forbruget i produktionen.

Hvis vi imidlertid ikke tror på nogen julemand, der vil komme med gaver til os, når vi har haft et overforbrug, altså har brugt mere end det, vi har frembragt, må vi jo først og fremmest stole på os selv,